

Bence Lajos

Elestvéledem...

*Partra szállottam.
Levonom vitorlám.
(Berzsenyi D.)*

Sem vitorla, sem kedvező
széljárás nem vonz, a szelek mérge
nem riaszt már, boreasi
idők, kegyetlen
halálesők kora ez...

S a part sem vonz már!
Csak a hullám
mely hátára vett,
s idáig cipelt,
hogy végül is –
felesleges terhét –
m a g a m a t,
levessen hátáról.

Van azonban ennél
is súlyosabb, van
ennél is kegyelet
-szegőbb, pl. a hullámok
vakító ragyogása,
a szemet és agyvelőt
próbáló csillogás,
s a „túlsó part” ígéretének,
embert próbáló közönye,
integető fáí, sírást
mímelő, fel-feltűnedező
árnyai, felfeslő
emlékei.

A nyarak,
az őszi szellő
és fények kísértése,
a tavaszok incselkedő
tovasuhanása, tűnő
felhőivel, megannyi
titkot sejtető
tanulságával,

szabálytalan
bizonyosságával...

S ekkor az Idő megtorpan,
a másodpercmutató is,
talán, hogy lerakja
terhét, vagy mert
már nem vigasz
az öröklét, sem a közben
elvadult „Senki szigete”,
találgathatod: elsuhanó
árny vagy-e, vagy
a vitorlába szorult
lélek üzenete...

Elfáradtam, Dani uraság,
vagy, ahogy te mondanád:
„elestvéledem”!

Utolsó horoszkóp J. A.-nak

Elmehetnél kikapcsolódní,
pl. Szárszóra, a nyaraló
üres, a késő őszi
verőfény jótékony hatását
élvezni, arrafelé nem
zavarna senki és semmi....
A nagy semmibe tartó,
zörgő ágas utak
mentén úgyis ott
leledzik a múlt,
a sok ódás-elégiás idő

s nem utolsósorban,
kihalt vasútállomások és
átkelők magányában,
veszteglő vagonok csöndjében:
„...felkereshetnéd
ifjúságod.”

Haikufüzér háromsorosakból

Mint az ágról lehulló
gyümölcs, a fa alatt:
mint az ágrólszakadt.

Számolgom a madarat:
egyenként, kihúzva tollát.
Babusgom, mint a szél.

Szelek szárnyán, szelek
mentén, mindig hátszéllal:
bolond, ki szél ellen tüzel.

Szól a szú a fában:
trillázva dalol, megborsószik
a fa bőre... Nyögve meghajol.

Té- és tova. Így kanyarog
ez a vers, tétova. Talán
a nyárfa sír – nincs, hova...

Tapogatom a bizonytalant.
Leoldva róla minden mezt.
Vánszorogva vonaglok alant.